

Högsbo-odyssé

I samma svale fast några våningar upp bodde Store-Jonas. När vi spelade landhockey ville alla ha honom i sitt lag, och ingen ville vara målvakt i det andra laget. Store-Jonas skott kunde spränga ljudvallen. Annars var det bara Viggen som kunde göra det på den tiden.

I hörnet på gården, till vänster från vår portuppgång, bodde Rajko med sina bröder. Rajko hade de fränaste matchkläderna i hela Högsbo. Alla engelska klubbblagsdräkter som du såg på Tipsextra trippade Rajko omkring i på gården: Leeds, Manchester United, Ipswich (som var oerhört svåruttalat för en sjuåring - det lät mer som Ippswiss i min mun) och inte minst - Nottingham Forest, som var min favoritklubb då. Jag tyckte deras emblem var lite likt en atombomb (ett träd var ju inte lika tufft). Rajko var ganska kass på fotboll, laget som valde honom fick börja med boll.

Fortsätter vi några meter till kommer vi till Lille-Jonas port. Han kallades för Lille-Jonas eftersom.. Ja, ni fattar. Lille-Jonas var en snäll kille med stökigt hushåll. Hemma hos honom kunde man hitta en thinnerosande boffare i ett hörn, en hungrig Rottweiler på toa och ett mausergevär på köksbänken. Inga konstigheter. Men Lille-Jonas var alltid glad. Lite för glad när jag nu tänker tillbaka. Lille-Jonas umgicks ibland med Perti, en finsk kille som var kolossalt tjock. Ibland ringde de på min dörr och när mamma öppnade härmade de något som de trodde lät som engelska. Mamma knackade på dörren till mitt rum: "Knoll och Tott är här, och nu har de fått talfel också".

Ytterligare lite högre upp från Lille-Jonas bodde John och Paulo. Det mest anmärkningsvärda med dem var att John var så fruktansvärt stark. Han kunde utan att förta sig lyfta upp Lille-Jonas på raka armar. I smyg hoppades vi på att John och Store-Jonas skulle råka i luven på varandra. En match som mellan Frank Andersson och Hoa-hoa ungefär.

Till höger från vår port bodde en kille som var lite äldre än oss andra ungar. Han hette Tony Patron. Jag minns att han hade en väldigt rak rygg och utstrålade pondus, och det verkade vettigt med det namnet. Han hälsade inte på oss småglin, men ibland blinkade han med ena ögat. Jag blinkade tillbaka för jag var övertygad om att det var en hälsning. Så som man hälsar i amerikanska filmer. Men min kompis Calles brolla Bagge berättade att Tony var en mes. Efter det blinkade jag aldrig mer tillbaka.

I samma uppgång som Tony bodde Diana. Dianas pappa öppnade Högsbos första pizzeria. Eller ett ställe som sålde jättestora varma smörgåsar, som Erik Enöga sa. Erik hade ett porslinsöga som han då och då plockade ut för att skrämmas. Ibland hängde han ihop med Lille-Jonas och Perti. De hände att de ringde på min dörr och Erik tog ut sitt öga för att chocka morsan. Mamma knackade på dörren till mitt rum: "Knoll och Tott är här, och nu har de med sig killen med ett öga".

Det var inte bara ena ögat som saknades hos Erik, det var en hel del annat också. När vi andra tillverkade slangbellor av ventilgummi och tråklykor och sköt suddgummi så sköt Erik Enöga stålkulor. När vi sköt ärtor i ärtrör sköt Erik suddgummin med nålar i.

Men farligast av dem alla var Jörgen Gårdinger. Han var en legend. Jag hade aldrig sett honom men passade mig nog för att ens nämna hans namn. Han var lite av Högsbos Voldemort.

Men vi i vårt gäng hade ganska bra beskydd. Vår kompis Calle Engström hade två storebröder - det kom man ganska långt med. Som när jag hamnade i slagsmål med Inge Holton. Inge var ett år äldre än mig, och det var egentligen ganska synd om honom. Men liksom alla andra ungar var han tvungen att försvara sin plats i näringskedjan, så när vi rök ihop så låg det någon slags gårdsranking i potten. Jag slog honom aldrig med knytnävarna, men jag brottade ner honom 12 gånger på raken, varje gång med de klassiska orden: "Ger du daj elle?!"

Jag tror det var Kjellan, Calles ena storebror, som bröt matchen. Jag vann inga fördelar på att ha förnedrat Inge, men Inge kanske förlorade det lilla han hade. Det var ju så, tyvärr. Jag bodde på Pennygången 98. Vi hade heltäckningsmatta i vardagsrummet och fondueset. Mitt hemnummer var 82 62 71, och det var viktigt att kunna, annars kunde man inte få nya kompisar. På den tiden kunde man lät hantera upp till 20 sexsiffriga nummer i huvudet, i ren självbevarelsedrift.

Jag hade två föräldrar och en lillasyster, vilket var ganska ovanligt i mina kvarter. Jag kanske stack ut på det viset att jag inte hade dörrnyckel i resårgummi runt halsen och en femtiolapp i fickan, till middag i korvan. Jag åt middag när farsan kom hem från jobbet. Och 19.00 skulle jag vara hemma och äta kvällsmat. "Nu ska Spång hem och äta paj!", retades gänget, med förställd mammaröst.

Jag hade inte mycket tid på mig mellan middag och kvällsmat att prova att boffa i moppetanken eller att brotta ner Inge Holton, så jag fick ligga i.

När jag idag går in och kollar lite statistik på Pennygången 98 med omnejd kan jag se följande:

Senast köpta bilen i området är en 19 år gammal Hyundai. Annars är Audi, Peugeot och Opel ovanligt populära bilar i den här delen av Högsbohöjd.

Populäraste företagen här:

Svalebo Blommor och Idas Gård Gruppbostad med särskild service. I det här område tjänar man mindre än andra svenskar.

Medelinkomsten 19 852 kr, vilket är 27% lägre än genomsnittet i Sverige. Snittbelåningen i området är 97 044 kr. Feministiskt initiativ är ovanligt starka i det här valdistriktet.

Feministiskt initiativ får 215% fler röster än riksgenomsnittet. Socialdemokraterna är största parti med 23,3% av rösterna.

Vanliga intressen är följa populära tv-serier, skönhetsvård, teater, film, astrologi, hårvård, spela dataspel/tv-spel, jämställdhetsfrågor, ungdomskultur och kändisar.

Nästan ingenting har hänt. Men allt är förändrat.